

Paríž začiatkom júna 2010, hotelová izba uprostred popoludnia...

Nikdy som nepatrila k ženám, ktoré tvrdia, že všetky hotelové izby sa navzájom podobajú a vnímajú ich ako jeden anonymný priestor bez duše či zvláštnej atmosféry. Niečo ako chladný tunel s rovnakým zariadením, ktorý ponúka uniformovaný komfort na prespanie. Možnože tieto ženy strávia v hoteloch len únavné zastávky medzi prestupmi z vlaku do vlaku, či z lietadla do lietadla. Lenže ak si máte vychutnať jedinečný charakter tej-ktorej hotelovej izby, musíte v nej pobudnúť cez deň, keď sú všetci preč, a hotel je takmer prázdny. Ak chcete nazrieť do príbehov predchádzajúcich hostí, ich smiechu a slz, lásky a vzrušenia, musíte si nájsť čas a vycítiť atmosféru, umožniť zmyslom, aby sa postupne začali prebúdzali. V posledných mesiacoch som pochopila, že medzi tým, čo dávame hotelu, a tým, čo od neho dostávame, je priama úmera. Ak zaspíte, alebo ak sa poddáte nude či melanchólii, vráti sa vám len odraz vlastného smútku a márnosti. V takom prípade človek odíde taký, aký prišiel – bez zmeny. Bohužiaľ.

Ale ak si nájdete čas a započúvate sa do šepotov hotelovej izby, dozviete sa tisíce príbehov, tisíce vtipov a tisíce vzdychov. Budete horieť nedočkavosťou pridať k nim vaše vlastné. Tí najzvedavejší budú niekedy priam posadnutí predchádzajúcimi hosťami a ich pohnútkami. Vôňa parfumu, ktorú ešte cítiť v závesoch či nad posteľou... Škvrnka, ktorá ušla pozornosti hotelovej upratovačky... Prasklinka na zrkadle vytvárajúca tieň, skoro obrys postavy... Takéto maličkosti vám vojdú pod kožu, nasadia

chrobáka do hlavy a donútia vás, aby ste sami prežili svoj vlastný príbeh.

Som nahá a zápastia mám pripútané o čelo postele... A presne o toto sa teraz pokúšam. Napísať nové stránky príbehu, čo sa začal dávno, ešte skôr, než som prišla na svet. Ako vo väčšine izieb v Hoteli des Charmes, aj v Joséphininej izbe je na strope obrovské zrkadlo. Takže, pokiaľ čakám na akciu, mám všetok čas sveta zamyslieť sa nad sebou, Annabelle Barletovou, rodenou Lorandovou, dvadsaťtriročnou ženou, čo len tento rok vstúpila do stavu manželského, a čo je bez akýchkoľvek škrupúl ochotná oddať sa mužovi, ktorý sa pripravuje vedľa v kúpeľni. Kto je ten muž? To ešte neviem. Jedno viem však iste – nie je to môj manžel. Lebo keby áno, boli by sme vôbec tu? Úprimne, odohrávalo by sa toto všetko?

Volajú ma Elle. Odjakživa a za každých okolností. Asi preto, že s prezývkou Belle by sa žilo ťažko. Ale, verte mi – „Elle“ je ešte horšie. „Elle“ ako titulná stránka časopisu. Elle, akoby som ja jediná stelesňovala všetky ženy! Akoby sa vo mne sústredili všetky ich pôvaby. Vykryštalizovali všetky túžby. Rozplývali všetky príznaky, tie neopracované kovy, z ktorých sú stvorení muži.

Keď konečne začujem zavrzgať kúpeľňové dvere, prekvapene skríknem. Možno priveľmi nahlas. Čosi mi našepká, že ten muž existuje len vo sne. Neznámy sa zháči, zaváha, či má, alebo azda nemá vstúpiť. Predstavujem si jeho napätú ruku na kľúčke dverí, jeho zatajený dych.

„Madam? Madam Barletová, je všetko v poriadku?“

Ten hlas nepatrí jemu. Prichádza z haly. Osadenstvo hotela si robí starosti. Chcú, aby som bola spokojná. Madam je stálym hos-

tom. Madam je dôležitá. Môj muž im dal pokyny. Je to typ človeka, ktorého všetci počúvajú aj poslúchajú.

„Áno, pán Jacques... Nerobte si starosti, všetko v poriadku.“

Keď som do tejto izby chodievala minulý rok, neboli až takí starostliví. A mne chýbalo sebavedomie. Vo veľkých zrkadlách som vídala obraz celkom inej ženy. Moje telo bolo oblé, krivky sľubné. Lenže vtedy som to nechápala, a ešte menej som si uvedomovala, na čo je to všetko dobré. Nepoznala som rozkoše, nepoznala som pocit byť sama sebou.

Čo tá vzruší, Elle? No tak, čo tá vzruší? Viem to vôbec? Čo presne spôsobí, že sa hlboko vnútri roztopím? Z čoho zvlhnem ešte skôr, než sa ma niekto dotkne, už len keď si na to pomyslím? Telo nahého muža? Jeho pach? Pohľad na neznámy úd, čo sa postaví len a len kvôli mne? Oproti mne? Vo mne?

(Lístok písaný vlastnou rukou 5. 6. 2010)

Nie, pred rokom som ešte vôbec nevedela, že každá izba je hniezdočkom lásky, kde žena dozrie a naučí sa byť sama sebou. Nebola som vtedy priviazaná ako teraz, no napriek tomu som sa cítila ako väzeň. Viac ako kedykoľvek predtým či potom. Aby ste mi rozumeli, dnes som to ja, kto tu vládne. Nielen tomuto nedočkavému mužovi za dverami. Úplne sa poddávam citom, no nikdy som ešte nemala všetko tak perfektne pod kontrolou.

Ešte pred rokom som to nebola ja, Elle. Neboli vo mne všetky tie ženy. Mali sa ešte len narodiť..

1.

Pred rokom, 3. júna 2009 v tej istej hotelovej izbe

Ležala som schúlená v rozhádzaných perinách v Joséphininej izbe a cítila sa uvoľnená. Uvoľnená, no napriek tomu neprirodzená. Muža, ktorý bol som mnou v posteli, som ešte pred tromi či štyrmi hodinami vôbec nepoznala. Nevedela som, kto je, aké má zamestnanie, akú plnú peňaženku. Čoskoro sa to zmení. Celý večer, ktorý predchádzal tomuto okamihu, som takmer nepočúvala, o čom sa s ostatnými hosťami zhováral pri stole. Jediné, čím som prispela, bolo zopár letmých úsmevov a poslušných kývnutí hlavy. Bábika v kúte, to odo mňa očakávali. Čím sa tento muž živí? Je bankár? Obchodník? Alebo ho azda niekde zvolili za čestného predsedu bohviečoho? V každom prípade bol natoľko dôležitý, že u svojich spolustolovníkov vyvolával rešpekt – a niekedy aj úctivé mlčanie.

„Máš nejakú obľúbenú polohu, Elle?“ spýtal sa, keď mi pomáhal stiahnuť zips na ľahkých bielych šatách.

Naozaj smiešne: ešte pred niekoľkými minútami, keď sme jedli vyprázanú husaciu pečeň s čučoriedkami, sme si vykali. Len čo sme prekročili prah hotelovej izby, začal mi hneď tykať, akoby chcel oklamať intimitu príliš rýchlo vyzliekaného tela.

„Prosím?“ zakuckala som sa, keď som si uchlipla z minerálky.

Nikto, kto po vás úprimne túži a vy sa mu chcete vášnivo oddať, sa technickými podrobnosťami nezaobera. Vaše telo mu svojimi reakciami na takú otázku odpovie samo. Slová sú zbytočné. Všetko je iba hudba a súlad vašich zmyslov.

„Chcem povedať... Je nejaká poloha, ktorú vyslovene nechceš? Máš hranice?“

Otočila som sa a pozornejšie som sa naňho zahľadela. Vyzeral celkom dobre. Po štyridsiatke, so začínajúcimi šedinami. Atletický typ. Asi naozaj športoval, čo by nepochybne vysvetľovalo, že som s ním v tejto izbe. Ak by to tak nebolo, určite by som po takej nudnej večeri nesúhlasila stráviť s ním viac času. Pridfžala by som sa zvyčajného postupu. Toto sa stalo len tretí raz, že som „vyhovela“ klientovi, aby sme použili zaužívaný žargón. Nestávalo sa to teda často, keďže toto robím len osem mesiacov.

Po trapase a neslávnom spôsobe, akým sa ma spýtal na preferencie, som pochopila, že nie je skúsenejší než ja. Možnože som jeho prvou eskortnou spoločníčkou. Keďže som nechcela zničiť aj ten posledný kúsok tajomnosti, nespýtala som sa ho na to.

„Nie... V podstate nie,“ zaklamala som s úsmevom predstierajúcim záujem.

„V poriadku...“ prikývol, badateľne upokojený. „Som rád, keď to viem dopredu.“

V myšlienkach som bola vzdialená tisíce míľ...

Súlož zozadu ma otravuje, lebo je živočíšna. Robím ju len s mužmi, ktorých poznám. Vzrušuje ma viac ako hociktorá iná poloha... presne pre tú jej živočíšnosť!

Fantazírujem, že to robím s niekým, koho nepoznám. Ak by som si mohla vybrať, tak s maskou na tvári.

(Anonymný lístok písaný rukou 3. 6. 2009, ktorý niekto tajne hodil do mojej poštovej schránky)

Rozmýšľala som o všetkých lístkoch, ktoré som dostala za posledných pár týždňov. Odvtedy, čo som v taške našla malý prázdny zápisník v striebornom obale. Ruka neznámeho využila dav v metre a šikovne mi šuchla zápisníček do tašky. Vo vnútri bola záhadná správa, rukopis som nepoznala:

Zistilo sa, že muži myslia na sex asi devätnásťkrát za deň. Ženy naň myslia menej než desaťkrát. Ako ste na tom vy? Koľkokrát za deň podlahnete podobným myšlienkam?

Prešlo niekoľko dní a ja som v poštovej schránke našla lístok bez známky, s perforáciou zodpovedajúcou krúžkom v mojom zápisníku. Autor sa zjavne vyžíval vo vymýšľaní toho, o čom by som mohla snívať. Písal v prvej osobe, ako keby som to písala ja.

Takmer som tú rukou popísanú stránku bez prečítania hodila do koša. Dokonca som zvažovala, že pôjdem na políciu a nahlásim zastrašovanie. Lenže študovala som žurnalistiku, a tak moja zvedavosť zvíťazila. Ako správna študentka som založila hárok papiera do maličkého fascikla, lebo som predpokladala, že to bude prvý list z dlhej série. Že tá anonymná ruka neskončí prvou správou... Určite nie, tým som si bola istá.

„Nemám hranice,“ povedala som klientovi.

Aby som bola férová, nebol horší než hociktorý iný muž, ktorému som po niekoľkých pohárikoch či ničím výnimočných večeriach dovolila, aby sa ma zmocnil. Ak mám byť úprimná, pokiaľ ide o prvý raz s Fredom, mojím jediným doterajším frajerom, musím priznať, že to pre mňa nebolo najideálnejšie. V tú noc, keď sme sa milovali, som podľahla, lebo sa naskytla príležitosť a prirodzený vývoj udalostí toho večera k tomu smeroval... Nebolo to preto, že som po tom vyslovene túžila. Takže, kde sa stala chyba, ak som toto tu zaobalila ako obchodnú transakciu? Nestála som za viac ako za kúsok pizze a dva poháre červeného?

Tento muž bol aspoň bohatý, čistý, pekný a k tomu všetkému slušne oblečený. Mal na sebe na mieru šitý dvojrakový oblek s vynikajúco vypracovanými detailmi podšitý fialovým hodváhom a viditeľným štepovaním, ktoré ladilo s obšitím gombíkových dierok. Vďaka nemu v túto noc zarobím viac, ako som kedy zarobila za týždeň, keď som makala za minimálnu mzdu v reťazcoch rýchleho občerstvenia a podobných podnikoch.

Fakt som sa snažila motivovať, ako sa dalo. Eufória zo šampanského už v ten večer vyprchala. Potrebovala som niečo na pozdvihnutie nálady, nejaký ďalší životabudič, nejaké iné bublinky než tie, ktoré vyšumeli z môjho pohárika.

Hoci som „pána na mieru“ tak vychválila, bez slova si neobratne natiahol prezervatív a prinútil ma do nepohodlnej a podradnej misionárskej polohy. Nikdy ma neprestane prekvapovať, ako sa väčšina inteligentných ľudí nevie milovať. Je to pravdepodobne

jediná forma poznatku, ktorá sa nedá nabífl'ovať a nevyučuje sa na súkromných či iných kurzoch.

„Si v poriadku? Nebolí ťa to?“

Nie, nebolelo ma to, ani náhodou. Zvláštna absencia pocitov. Akoby som spodnú časť tela mala celkom znecitlivenú. Nevedela som, či je to moja chyba, či za to môže moja sexualita alebo zlá penetrácia, ale nedokázala som sa vôbec sústrediť. Napriek tomu som mu položila ruky na zadok a jemne som sa prispôsobila jeho rytmickým pohybom.

„Som v poriadku,“ snažila som sa ho povzbudiť.

Moja vlastná neskúsenosť mi bránila prevziať iniciatívu, čo odo mňa pravdepodobne očakával. Mala som vzdychať, kričať, šepkať mu do ucha oplzlosti? Čo všetko môžem predstierať? Aj to bolo súčasťou mojej práce?

„Je ti to príjemné?“ spýtala som sa.

Na nič lepšie som sa nezmohla. Viem, bolo to patetické. No on len zadychčane hlesol áno ešte skôr, než dosiahol vyvrcholenie. Pretože bol šikovný biznismen, poriadne si vychutnával vzácnu postkoitálnu chvíľu. Znehybnel na dobrých pätnásť sekúnd. Potom začal odznova ako švajčiarsky metronóm.

Fakt som bola duchom neprítomná. Necítila som ani hanbu, ani odpor a ešte menej zlosť. Ruku som mu položila na chrbát a pomaly ho hladkala od šije až po bedrá. Naozaj som ho chcela uspokojiť. Čoraz hlasnejšie vzdychy som chápala ako znak spokojnosti. Úprimne, toto stretnutie nebolo o nič horšie než väčšina mojich dávnych horizontálnych gymnastických zážitkov. Okrem toho nudný sex vytvára priestor na prehliadku interiéru. Izby

v Hoteli des Charmes za to nepochybne stáli. Okrem obrovského zrkadla na strope, čo predstavovalo jediný ústupok vychádzajúci v ústrety požiadavkám našich čias, bol zvyšok zariadenia vernou replikou salónu zo zámku Malmaison, v ktorom bývala Napoleo-
nova manželka Joséphine de Beauharnais. Kruhový priestor ako celok pripomínal najluxusnejšie vidiecke altánky na tenkých zlatých stĺpkoch, medzi ktorými boli natiahnuté veľké červené tapi-
série dodávajúce okoliu starobylý a elegantný vzhľad. Orol s roz-
tiahnutými krídlami – akoby v letku – hľadel na masívnu posteľ s nebesami. Na jej štíte sa vynímal párik zlatých labutí a na doske pri nohách boli dva rohy hojnosti. Zvyšný nábytok vrátane kre-
siel a leňošky na druhej strane izby korešpondoval s dominujúcou témou zlata a červene, ako aj s kvetovými motívmi na posteľnej prikrývke a voľánoch.

Izba mala neskutočnú atmosféru. Nebolo ťažké predstaviť si v nej samu seba v devätnástom storočí. Poskytol Napoleon svojej Joséphine tú istú monotónnu presnosť, alebo mal viac fantázie? To som bola celá ja – aj s mojimi estetickými a sexuálno-historickými úvahami. Presne vtedy ma môj „pán na mieru“ obdaril posledným vniknutím a záverečným vzdychom. Nevydržal ani tri či štyri mi-
núty. Možnože ho vyrušovala majestátnosť miesta, alebo ho jedno-
ducho nadúvalo z jedla a vyslabol z alkoholu.

Len čo zo mňa vykĺzol, klesol na posteľ, ale bokom sa ma ešte stále dotýkal. Bol mi vďačný za orgazmus, a tak ma počastoval ba-
nálnou lichôtkou:

„Si naozaj pekná, vieš to?“

„Ďakujem.“

Čo odpovedať iné, keď ste presvedčený o opaku? Žena, ktorú som videla v zrkadle nad sebou, sa mi totiž vôbec nepáčila. A čo som robila, mi nepristalo. Vedela som, že tento druh aktivity veci neprospieval. Bola som príliš guľatá, príliš taká, príliš onaká. No čo som už len mohla povedať? Bola som to skrátka ja. Mladé, nie práve najlepšie upravené dievča. Nijaká *femme fatale*. Slovom, mala som beznádejne veľa nedostatkov.

„Nemám rád chudé dievčatá,“ zdôveril sa mi. „Vždy sa bojím, že ich zlomím... a popichám sa na ich kostiach.“

To bol spôsob, akým mi oznamoval, že sa mu moje krivky páčia. Aspoň jeden z nás bol spokojný s tým, čo som ponúkala. Množstvo oblín, žiadne ostré uhly. Zdalo sa, že bol spokojný.

Vzala som malý zväzok bankoviek, ktoré nechal na mahagónovom nočnom stolíku, a rýchlo som skontrolovala sumu. Zmizol v kúpeľni a ja som využila jeho neprítomnosť. Izbu som opustila ako duchovia, ktorí ju obývali. Čo som mohla povedať, aby to nevyznelo ako klamstvo či falošný sľub: *Bolo to vskutku úžasné? Ešte raz vďaka? Uvidíme sa čoskoro, dúfam?*

Obula som sa v hale. Hrubý koberec ma pod nohami príjemne poštekľil. Vybrala som sa rovno k recepcii. Pán Jacques mi spoza vylešteného pultu naznačil, aby som podišla k nemu na kúsok reči.

„Prebehlo všetko hladko, slečna?“

„Ach áno,“ ticho som odvetila. „Veľmi hladko.“

Recepčný v Hoteli des Charmes v livreji komorníka z osemnásteho storočia pretkáwanej zlatou a striebornou čipkou na mňa urobil dobrý dojem. No okrem úboru ma fascinoval i jeho výzor:

starý pán nemal na hlave jediného vláska, jediného chlípka – žiadne fúzy, žiadna brada, žiadne obočie, ani len mihalnice, čo by ohrančili jeho veľké, trochu vypúlené modré oči. Nik nemal hladšiu tvár než tento muž. A vari ani bledšiu.

Napodiv, keď mama chodila na chemoterapiu, prešedivené vlasy jej ostali. Posledných šesť mesiacov liečby sa podpísalo pod jej svaily a ich silu, no nezanechalo stopy na jej hlave. Tá ostala pokrytá. Maude Lorandová bola bojovníčka. Ako vždy, lipla na živote, s chorobou zápasila dôstojne a odvážne. Dokonca sa vôbec nestážovala. Pľúca mala celkom zničené, no napriek tomu nestratila ani kúsok dôstojnosti. Bola ako bronzová socha vstávajúca z popola.

„Myslíte, že budete v najbližších dňoch potrebovať izbu? Možno už zajtra?“

„Ešte neviem. A keby aj... určite to bude posledný raz.“

Nezdalo sa, že by ho moja spontánna reakcia prekvapila. Vyzeral, akoby sa potešil. Veľavravne sa na mňa usmial. Pán Jacques chce len moje dobro. Možno vo mne vidí čosi pozitívne. Aspoň tak sa mi to pri každom stretnutí javilo. Napriek môjmu pobytu v hoteli a zjavným dôvodom naň si o mne myslí, že je vo mne voľačo pozitívne. Pár sekúnd mu stačí na to, aby mi zlepšil náladu.

Lenže v ten večer som nemala čas na jeho povzbudivé pohľady. Usmieval sa ešte aj vtedy, keď som z hotela vyšla do skorej vlahkej noci.